

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 109.074 van 10 juli 2002
in de zaak A. 98.183/VII-24.816**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldavische nationaliteit, op 7 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 november 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 26 april 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. De verzoekende partij kwam voor een tweede maal België binnen op 22 september 1999 en verklaarde zich op 23 september 1999 wederom vluchteling.

1.2. Op 8 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 oktober 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 4 augustus 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is.

Op 24 augustus 1998 heeft betrokkene een eerste asielaanvraag ingediend. Na de betekening van de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf dd. 26 januari 1999 door het Commissariaat-generaal, heeft betrokkene op 23 september 1999 opnieuw de status van vluchteling aangevraagd. Betrokkene, die het Moldaafs staatsburgerschap verklaarde te bezitten en die van Russische origine zou zijn, zou na de negatieve beslissing teruggekeerd zijn naar Moldavië. Daar zou hij in april 1999 door een rechtbank veroordeeld zijn tot drie jaar voorwaardelijke gevangenisstraf omwille van de klacht die tegen hem lopende was van voor zijn eerste asielaanvraag. Betrokkene zou tegen deze beslissing niet in beroep zijn gegaan. Hij zou wel in contact

gekomen zijn met mensen die zich ook onrechtvaardig behandeld voelden door de overheid. Met deze mensen zou hij geprobeerd hebben de bevolking te sensibiliseren voor de slechte toestand in het land. In dit kader zouden ze begin juli 1999 op de lokale zender een spotje getoond hebben, waarin mensen geïnterviewd werden en naar hun mening gevraagd werd. Einde augustus 1999 zou betrokkene meegenomen zijn door de Moldaafse veiligheidsdienst die hem ervan zou beschuldigd hebben dat hij mensen opriep tegen de regering. Betrokkene zou hierbij met een soort elektrische machine onder druk gezet zijn om te bekennen, wat betrokkene echter geweigerd zou hebben. Betrokkene wijt dit alles aan het Volksfront dat in de regering zit en dat de minderheden in Moldavië niet gunstig gezind is. Betrokkene zou enkele dagen later, op de dag dat hij opnieuw bij de veiligheidsdienst verwacht werd, ondergedoken zijn. Die dag zou tevens een huiszoeking bij betrokkene thuis hebben plaatsgehad. Betrokkene zou vervolgens Moldavië verlaten hebben en naar België zijn gekomen, waar hij op 23 september 1999 asiel heeft aangevraagd. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Uit betrokkenes verklaringen komt naar voor dat betrokkene enerzijds een veroordeling zou hebben opgelopen en anderzijds door de veiligheidsdienst zou worden vervolgd.

Wat betreft betrokkenes veroordeling in april 1999 moet worden vastgesteld dat het een voorwaardelijke straf is. Gezien de hem ten laste gelegde feiten kan deze straf niet beschouwd worden als zijnde buiten proportie. Bovendien verklaarde betrokkene tegen deze veroordeling geen beroep te hebben aangetekend, hoewel niets hem dit zou verhinderd hebben. Betrokkene geeft hierdoor zelf blijk van aanvaarding van de strafmaat.

Wat betreft de vervolging die betrokkene zou ondergaan hebben door de veiligheidsdienst, verklaarde betrokkene dat hij het Volksfront als verantwoordelijke zag voor het optreden van de veiligheidsdienst. Dit Volksfront zou volgens betrokkene ook in de regering vertegenwoordigd zijn en de minderheden zoals Oekraïners, Gagaouzen en Bulgaren lastigvallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijken echter feiten die niet stroken met wat betrokkene beweerde. Zo moet eerst en vooral worden opgemerkt dat het Volksfront niet meer in de regering zat op het moment dat betrokkene beweerde door de veiligheidsdienst te zijn lastiggevallen (cfr. Government resignation as an attribute of struggle for power, Vlad Spanu, Infotag van 29 november 1999). Ook in de huidige regering van premier Durnitru Braghis is het Volksfront niet vertegenwoordigd (cfr. Information on the Christian Democratic Popular Front Iurie Rosca, p. 3, 14 februari 2000). Aangezien de veiligheidsdienst voor de regering werkt en het Volksfront in die periode niet in de regering zat, is het ongeloofwaardig dat de veiligheidsdienst in opdracht van het Volksfront betrokkene zou vervolgen. Indien er toch bepaalde personen binnen de veiligheidsdienst op eigen houtje zouden gewerkt hebben ten dienste van het Volksfront, moet betrokkene hiertegen zeker bescherming kunnen genieten van de Moldaafse overheid. Betrokkene heeft echter nagelaten om ergens klacht in te dienen hiertegen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat hij opkwam voor de minderheden in Moldavië omdat deze er problemen zouden hebben. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat de Moldaafse overheid verregaande inspanningen doet om tegemoet te komen aan de wensen van de minderheden door onder andere eigen bevoegdheden toe te kennen aan de Bulgaren of zelfs autonomie te verlenen aan de Gagaouzen, terwijl er ook ten opzichte van etnische Oekraïners geen sprake zou zijn van discriminatie (cfr. From ethno-political conflict to inter-ethnic accord in Moldova ECT41 Black Sea Seminar 1997, 12-17 September 1997; Taraklia authorities welcome government's intention, Steven Van De Walle, 8 december 1999; Governmental Decision to Grant Județ Status to Taraklia Welcomed by Plai Natal Movement Steven Van De Walle, 8 december 1999; Moldova: information from 1995 to present on the treatment of ethnic Ukrainians the Documentation, Information and Research Branch, Immigration and Refugee Board, Ottawa, 21 april 1997). Hieruit blijkt duidelijk dat de Moldaafse overheid veel aandacht besteedt aan de minderheden in het land, waardoor het onwaarschijnlijk is dat betrokkene problemen zou gekend hebben omdat hij voor de minderheden op zou komen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat betrokkene problemen zich zouden voorgedaan hebben in een gebied dat verregaande autonomie bezit, namelijk Gagaouzië. Aangezien betrokkene zou opgekomen zijn voor de rechten van onder andere deze minderheid, zou betrokkene zeker de bescherming van de lokale autoriteiten hebben moeten kunnen inroepen.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending inroept van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht; dat de verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal nergens duidelijk motiveerde waarom de asielaanvraag als bedrieglijk werd beschouwd en dat de commissaris-generaal zich onvoldoende informeerde aangaande de toestand van de etnische Russen in Moldavië;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht betreft, de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat, wat de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag betreft, de

bestreden beslissing steunt op een aantal motieven die in de beslissing worden uiteengezet; dat, wat deze motieven betreft, de verzoekende partij er echter niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt kennelijk onredelijk zouden zijn; dat uit de processtukken en het administratief dossier niet blijkt dat de commissaris-generaal zich onvoldoende geïnformeerd zou hebben over de toestand van de etnische Russen in Moldavië; dat niet blijkt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met alle gegevens die hem bekend waren; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de commissaris-generaal de asielaanvraag kennelijk ongegrond verklaart omdat er in hoofdte van de verzoekende partij geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève kan worden vastgesteld; dat dit op zich een voldoende grond is om het dringend beroep af te wijzen; dat derhalve de kritiek dat de motiveringsplicht wordt geschonden, doordat in de bestreden beslissing nergens duidelijk gemotiveerd wordt waarom de asielaanvraag als bedrieglijk dient beschouwd te worden, zich aandient als louter overtoellig en derhalve niet tot vernietiging kan leiden;

Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen betreft, dient te worden herhaald dat dit verdrag op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden onzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève niet dienstig kan inroepen; dat het middel, in zoverre het betrekking heeft op een schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte meent dat de bestreden beslissing artikel 52 van de Vreemdelingenwet schendt; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partij ook niet verduidelijkt, op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van artikel 52 zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende

duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien juli tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr	D. LANGBEEN,	hoofdgriffier.

De hoofdgriffier,

De voorzitter,

D. LANGBEEN

E. BREWAEYS.